Recurs, la dreapta judecată a Istoriei - 23 august 1944

Ion Măldărescu (https://www.art-emis.ro/ion-maldarescu/) 23 August 2023

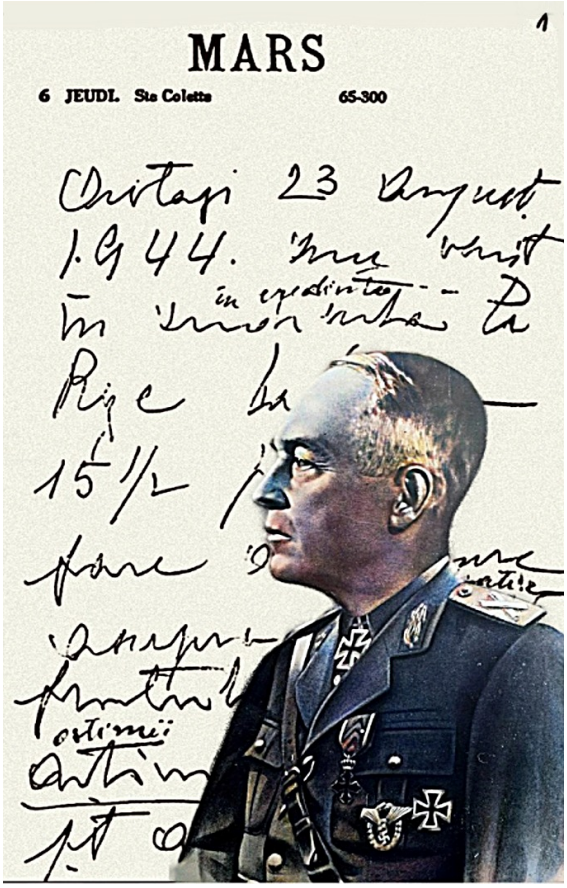

(/images/stories/analize/Maresal-agenda_23_august_1944.jpg)

*23 august 1944 - „O palmă dată poporului român şi istoriei acestui neam. Un scuipat în obraz, pe care cotropitorul ţării l-a folosit în loc de ştampilă” (*Ștefan Dumitrescu, „Delirul” vol. II.)

23 august a fost și încă mai este o dată controversată. Că regele l-a arestat pe Mareșal poate fi acceptat ca act de lovitură de stat, dar predarea mareșalului către sovietici, în plin conflict militar definește imaturitatea și caracterul abominabil al unui „suveran” manipulat de așa-zisa „opoziție”, în fruntea întregii „operațiuni” aflându-se agentul MI6 - Iuliu Maniu - fapt dovedit de documentele din arhivele britanice descoperite de istoricul constănțean Marian Zidaru și confirmate de cunoscutul „cercetător” Denis Deletant **[1]**,**[2]**,**[3]**,**[4]**.

Trădători au fost, trădători sunt încă printre noi. Priviți în jur până nu va fi prea târziu pentru că „tăcerea nu-i întotdeauna de aur”. Ea poate fi și dispariția noastră ca Neam.

Trădarea regelui Mihai de la 23 august 1944, înregistrată pe placă

Se împlinesc 79 de ani de la infamia celui care, la 23 august 1944 şi-a trădat Armata şi Poporul, pe atunci, încă rege. Pe cei cărora calificarea de Trădător de Ţară a fostului suveran le crează disconfort şi protestează violent, îi întreb, rugându-i să-şi răspundă cu sinceritate: **cum poate fi numit actul prin care un suveran arestează capul de facto al Armatei Ţării şi, în plin conflict militar, îl predă inamnicului?**

Atunci, la 23 august 1944, pentru România s-a derulat un al doilea Stalingrad, pentru români fiind mai distrugător chiar decât cel din 1942-1943 de pe Volga. Prin trădare, România şi-a pierdut onoarea, iar între 23 august şi 12 septembrie 1944, Armata Română s-a aflat în situaţia de a avea inamici atât pe fostul aliat - Germania, cât şi pe cel din 22 iunie 1941, Uniunea Sovietică. Mii de militari români şi germani au fost luaţi prizonieri de Armata Roşie, care a considerat mincinoasa și nefericita proclamaţie din seara zilei de 23 august 1944 citită de regele-trădător drept capitularea necondiţionată a României. Cei mai mulţi dintre ostaşii români şi germani nu şi-au mai văzut niciodată

familiile, iar consecinţele trădării le simţim şi astăzi. Ce a urmat după ocuparea României de către trupele sovietice (jafuri, crime, violuri, hoţii la vedere, abuzuri...) şi decorarea trădătorului, au relatat şi presa vremii şi istoricii...

Cu ani în urmă, un fost ofiţer a predat lui Nicolae Ceauşescu agenda lui Carol al II-lea - găsită după bombardamentul german din 24 august, ascunsă timp de decenii - în paginile căreia Mareşalul Ion Antonescu şi-a consemnat impresiile fierbinţi ale orelor petrecute în camera-seif, unde fusese închis de regele Mihai. Preşedintele de atunci al României nu a distrus-o. A dat ordin să fie păstrată pentru posteritate. Prin generozitatea regretatului profesor Gheorghe Buzatu, a revistei ART-EMIS şi a portalului „Ziariştii Online", conţinutul însemnărilor Mareşalului au fost accesibile publicului larg. Astăzi, pentru cei care nu l-au citit încă, le oferim spre lectură documentului despre Marea Trădare Naţională de la 23 august 1944 comisă de regele Mihai şi camarila sa. Devin vizibile apucăturile de maidan şi ambiţiile nefaste ale unui rege infantil, lipsit de demnitate şi de scrupule. Vă reamintim că (excluzând relicva regală înmormântată cu un fast nemeritat, a soției sale - Ana, Principesă de Bourbon-Parma - care nu a fost niciodată Regina României fiindcă s-a căsătorit cu ex-regele Mihai după ce acesta a abdicat), toţi participanţii şi/sau implicaţii în complotul de la 23 august 1944 au trecut în altă lume în împrejurări tragice, neclare, ori şi-au găsit sfârşitul în temniţele unde au fost trimişi şi schingiuiţi de către slugile alogene ale sovietelor. Iuliu Maniu nu a constituit o excepție, iar foștii săi patroni de la MI6 nu s-au simțit obligați față de el, „serviciile" acestuia fiind deja plătite în aur și diamante.

*Mulţumim cercetătorului Mircea Vâlcu-Mehedinţi, cercetător al fostelor fonduri secrete din Arhivele Nationale, care a oferit scaterea la lumină - în premieră în istorie, în anul 2018 -, a unui document deosebit: transcrierea de pe plăci a momentului trădării României şi a Mareşalului Antonescu, de către regele Mihai, din ziua de 23 august 1944. Evenimentul de la Palat, care nesocotea tratativele pe care Mareşalul le purta cu Aliaţii şi prin care ţara a fost predată necondiţionat în mâinile sovieticilor, a consfinţit practic lovitura de stat a ocultei din România. Regia a inclus şi înregistrarea momentului pe plăci, de către camarila regală. Documentul original şi dosarul lui Bratianu se află la Arhiva P.C.R. şi a fost redat publicului prin Revista ART-EMIS, la 18 august 2013***[5]***. Documentul pe care vi-l prezentăm din nou, astăzi, 23 august 2023, a fost rău primit şi exploatat atunci de presa suburbană şi cea pro-„regală".*

*Încet, dar sigur, adevărul iese la iveală. Transcrierea înregistrarii pe placă a actului de trădare naţională de la 23 august 1944 completează descoperirile remarcabile ale regretatului profesor Gheorghe Buzatu***[6]***.*

*23 august 1944 reprezintă unul dintre momentele jenante din istoria românilor. Ce n-aş da să-l pot contrazice pe scriitorul Ştefan Dumitrescu care afirmă că „suntem un popor axiofag, care ne distrugem, ne mâncăm singuri valorile"? Tot el, referindu-se la acel ruşinos 23 august, scria: „...Mareşalul avea să fie arestat de un puţoi de rege, care nu-şi ştersese nici caşul de la gură... Când au aflat că Regele şi tâmpiţii cu care a făcut el treaba asta, l-au arestat pe Antonescu, ruşilor nu le-a venit să creadă... Ce, ăştia sunt nebuni, îşi bat joc de noi? Cum adică să-l aresteze pe Mareşal şi să ni-l dea legat, pentru ce ne fac ei cadoul ăsta? [...] aşa suntem noi deştepţi în istorie, le facem duşmanilor de moarte cadouri şi tot noi le plătim după aceea. [...] Aceia care l-au arestat pe Mareşalul Ion Antonescu, pentru că, în infantilismul lor au crezut că pentru aceasta li se vor înălţa statui, au săvârşit una dintre cele mai mari ticăloşii. Ei s-au mânjit pentru totdeauna de sânge şi dezonoare"***[7]***. Mai târziu, abjecţia de proces înscenat Mareşalului în 1946 de către aşa numitul Tribunal al Poporului şi derulat sub regie străină, în stilul execuţiilor sumare, a fost „O palmă dată poporului român şi istoriei acestui neam. Un scuipat în obraz, pe care cotropitorul ţării l-a folosit în loc de ştampilă"***[8].***

Mărturisirea unui important participant la evenimentele din acele zile nu mai poate fi pusă sub semnul întrebării şi/sau interpretării. Să sperăm că din Arhivele Naţionale încăpute – cu voia guvernanţilor - pe mâna altor alogeni, coreligionari cu cei de după '44, direct interesaţi să ne şteargă istoria, vor mai rămâne câteva picături din uleiul adevărului... şi vor putea străbate până la suprafaţa apelor tulburi ce au inundat România. (Ion Măldărescu)

Iată documentul :

Unele aspecte ale evenimentelor din zilele de 22 și 23 august 1944, redate de Gheorghe. Brătianu[9]

„În dimineața zilei de 22 August, trupele rusești erau la 20 km de Bolgrad, 10 km de Bârlad și 5 de Bacău. Dezastrul total se apropia cu pași repezi, iar pe front armatele române, în fața retragerii germane se predau sau atacau pe germani. În București, Mareșalul Antonescu discuta cu Clodius ultimele amănunte privind încheierea unei convenții comerciale, care nu era altceva decât o crimă, căci procentele de cereale, oleaginoase și petrol erau sporite, iar resursele nu mai puteau fi asigurate, față de perspectiva pierderii teritoriului într-o cadență uluitoare. În aceste împrejurări am vizitat, la ora 11 ½ a.m., pe atașatul militar al Turciei, rugându-l să comunice din partea opoziției unite, printr-un cod stabilit între blocul național și aliați, întrebarea pe care o adresam celor trei mari puteri și anume:

- Admit națiunile unite ca România să declare în mod unilateral, în termen de trei zile (respectiv până în seara de 24 august, ora 24.00) că încetează lupta?
- Admit națiunile unite ca această declarație să fie făcută de încă Mareșalul Antonescu? Puneam această întrebare pentru că răspunsul afirmativ ar fi putut înlătura calificarea celor doi Antonești drept criminali de război.
- Pot națiunile unite să ne dea un răspuns încă în cursul zilei de 22 august?

Cifrul a fost expediat la Cairo și Ankara, primul la ora 12.40, al doilea la ora 14.00. La ora 17.00 atașatul militar al Turciei a remis secretarului meu răspunsul:
Punctul 1 din chestionarul blocului democratic este admis fără rezerve, cu adăogirea că o notă scrisă va trebui remisă de Ministrul României la Ankara, celor trei ambasadori ai Națiunilor Unite, în cel mult 24 ore de la proclamația adresată prin Radio, românilor.
- Se admite Mareșalul Antonescu, însă guvernul va trebui să se retragă după încheierea armistițiului și semnarea lui la Moscova. Prin aceasta, aliații renunță la calificarea de criminali de război, cu condițiunea ca cei doi Antonești să recunoască, în preambulul armistițiului, înfrângerea și să semneze actul.
- Se insistă că este ultima ocazie de a ne asigura un viitor demn de vechile prietenii ce le-am avut cu aliații și de memoria lui Titulescu.

La ora 17.15 blocul democratic a luat cunoștință de răspuns, hotărând a face imediat demersurile necesare pe lângă Mihai Antonescu și a se obține o întrevedere cu Mareșalul Antonescu. În același timp am trimis pe domnul Bebe Brătianu la Rege, pentru a-L pune în curent cu evoluția situației.

Condițiile armistițiului erau:
- Teritoriale - frontiera din 1940.
- Demobilizarea a ½ din armată, iar 20 divizii să ocupe Ardealul de Nord.
- Economice - 1.000.000.000 plătibili în 4 ani în mărfuri.
- Politice - garnizoane în Moldova în orașele capitală de județ pe timp de 5 ani.

Fiecare punct avea mai multe paragrafe ce urmau a fi discutate la Moscova.
La ora 19, Regele mi-a comunicat prin secretarul său că a obținut suprimarea garnizoanelor, reducerea efectivelor pentru Ardeal și că de urgența încheierii armistițiului depind îmbunătățirile condițiilor economice și financiare. În ce privește chestiunea reacțiunei germane, întrucât ea nu

fusese pusă de Aliați, urma să se ceară ca germanii să părăsească țara în 7 zile, iar la prima agresiune să declarăm Germaniei război. Blocul Democratic a aprobat raportul și a hotărât facerea ultimului demers pe lângă guvern.
La ora 20, Mihai Antonescu a fost primit de domnul C. Brătianu, declarându-se în totul de acord cu hotărârile luate și luându-și angajamentul să convingă pe Mareșal de a nu pierde ultima ocazie de a se salva.

La ora 23, spre surprinderea mea, am fost rugat de o voce la telefon să nu părăsesc casa, întrucât într-un sfert de oră urma să fiu vizitat de o persoană amică. Am așteptat la poartă, nerăbdător să aflu un moment mai devreme cine putea fi. Am fost stupefiat să văd pe Rege, însoțit de un caporal din Regimentul de Gardă Călare. Mi-a declarat zâmbind că a „șters-o" prin dos și a luat un camarad cu el, ca să-l conducă, întrucât acesta știe strada unde locuiesc, deoarece fusese curier la Corpul Cavalerilor și îmi adusese pe vremuri o corespondență. Regele era îmbrăcat în pulover, cu pantaloni golf, cu capul gol, și de la stația Scala venise cu tramvaiul 16 la clasa a 2-a, trecând pe platforma din față a unui vagon deschis, biletul nu și l-a cumpărat El, ci caporalul le-a cumpărat pe amândouă. Intrând în biroul meu, l-am lăsat pe caporal împreună cu soția mea și cu secretarul care aștepta telefonul de la Mihai Antonescu.

Regele mi-a declarat deschis că se teme ca lăsând pe Antonești să semneze armistițiul, aceștia vor încerca să se cramponeze de putere, ceea ce nu mai poate admite. Mi-a indicat și a insistat asupra faptului că nu are nici o încredere în Antonești și că El personal și-a ales garda pentru sine de 23 august, înarmând suplimentar gradații și a adăugat că și-a luat toate măsurile ca lovitura să reușească, însă trebuie grăbită, și terminată chiar a doua zi. Iar motivul adevărat pentru care venise era următorul: să se constituie chiar în acea noapte un nou guvern, pentru orice eventualitate. În fața insistenței Regale, am chemat pe domnii Dinu Brătianu și Pătrășcanu, arătându-le situația. Am promis Regelui că la ora 7 ½ din a doua zi, va avea lista guvernului și am plecat apoi însoțindu-l pe jos până la Fundația unde Regele a trimis pe caporal înainte și apoi s-a strecurat după el, prin aripa neterminată. Probabil că se înțelesese cu sergenții din postul de la stradă și cu ostașii din gardă.

La înapoiere, soția mi-a comunicat că în convorbirea avută cu caporalul ce însoțise pe Rege, acesta i-a declarat că pe tot parcursul distanței de la Palat la mine, Regele l-a înjurat pe Mareșal și pe soția sa, gratificându-l cu diverse epitete foarte „populare". La ora 1.00 am primit o comunicare telefonică de la Mihai Antonescu, care mă anunța că Mareșalul, în urma expunerii sale și a vizitei domnului Mihalache, a hotărât convocarea unui consiliu de miniștri plini pentru 23 august ora 10, unde sunt rugat să iau parte ca delegat al Blocului Democratic.

La ora 2.00, într-o scurtă vizită la domnul C. Brătianu, am aflat că guvernul era constituit și gata să facă față oricărei eventualități (Se va intercala lista). Am remis lista secretarului meu, care a înaintat-o la Palat, la ora 7 dimineața; în același timp i-a remis-o Regelui și generalului Sănătescu.

La ora 10.00 m-am prezentat la Președinție. La ora 10 ¼ a sosit și Mareșalul, încruntat, cu cravașa în mână, răspunzând rece și distrat la plecăciunile ce I se făceau. Luau parte la Consiliu: Mihai Antonescu, I.Petrovici, Atto Constantinescu, Petre Ionescu, I. Marinescu, Marian, General Şteflea, Piky Vasiliu, Col. Elefterescu etc. Redau textual discuțiile urmate:

Mareșal Ion Antonescu: Domnilor, domnii din opoziție au găsit de cuviință să se constituie în bloc și să trateze pacea peste capul Guvernului. Recunosc, este un act de curaj, dar răspunderea o are Mareșalul Ion Antonescu, singurul care are drept să aprecieze asupra chestiunei de a se încheia sau nu un armistițiu cu U.R.S.S. Nu D-lor (arătând spre mine și ridicând tonul) și probabil complicele dumnealor, Regele D-lor de la Sinaia, au a se amesteca în această chestiune. Apoi, ironic: și cu aerul să-și spună, uite te salvăm și pe dumneata, numai grăbește și încheie armistițiul. Nu domnilor, Mareșalul Antonescu nu are nevoie să fie salvat. El e tare și e patriot.

Am aruncat o privire lui Mihai Antonescu și la gestul său, arătând că și el e surprins de atitudinea Mareșalului, m-am sculat și am întrebat: Aceasta este atitudinea Dvs. definitivă?
Mareşalul: Așteaptă, ai răbdare, ce, ai vreun interes?

Dinu Brătianu: Da, al țării și dacă D-ta crezi că este timp de circ, te rog să dai reprezentația pe frontul care a ajuns la 250 km de noi și mâine va fi la 150 km. Îți repet, aceasta este hotărârea D-tale? Pentru că nu D-ta ai ultimul cuvânt.
Mareşalul: Tăcere: Domnilor, ca să nu se spună că sunt încăpățânat, voi oferi Rusiei un armistițiu. Voi preveni și Germania. Și cum sunt sigur că vor refuza să discute cu mine, astfel voi avea descărcarea de a duce războiul până la ultimul om (strigând) până la capăt până la victoria finală a Axei. Tăcere mormântală. Apoi: Ei, ești mulțumit, Domnule Brătianu?

Eu: Nu. Dar nu înțeleg să discut cu D-ta în fața Consiliului. În acest moment Mihai Antonescu este chemat afară. Înapoindu-se anunță pe Mareșal că Regele dorește să-l vadă.

Mareşalul: Să mă lase în pace. Spuneți-i că acum am o altă treabă mai importantă de făcut decât să mă duc la Palat. Apoi, cu un gest măreț, m-a invitat într-o cameră alăturată, unde a urmat următoarea convorbire:

Mareşalul: De ce ești nemulțumit?

Eu: Domnule Mareșal, ți s-a spus că Aliații admit să discute cu D-ta și că, consecința pentru D-ta este că scapi de răspunderea crimei de război. Cum vrei D-ta să anunți Germania? D-ta ai fi putut face aceasta dacă ai fi avut siguranța că ți se respinge oferta; atunci, da, nu ai fi avut altă ieșire, deși te previn, că dacă aliații refuzau să discute cu D-ta, toate măsurile erau luate. Sunt împuternicit de cele patru partide, să-ți comunic că D-ta nu ai altceva de făcut decât să execuți ceea ce ți se cere. Dacă anunți Germania, țin să-ți fac serviciul să te anunț că armata din Moldova va ridica armele împotriva Germaniei. (În acest moment Gen. Şteflea anunță că a căzut Bolgradul, Morlenii și că rușii sunt în împrejurimile Bacăului).
Mareşalul: Bine; dați-mi răgaz până la ora 2, când voi merge la Rege să tratez.
Eu: Ce să tratezi? Ascultă, domnule Mareșal, suntem oameni serioși sau ne jucăm cu soarta țării?

Mareşalul: Aveți cuvântul de onoare al Mareșalului Antonescu, că nu voi anunța Germania, dacă mi se garantează securitatea mea, și știi că Mareșalul nu-și calcă cuvântul.
Eu: Însuși Regele vă garantează securitatea. Vă veți putea adăposti la Palat, dacă aveți temeri [6].

Mareşalul: Și soția mea?

Eu: Și.

Mareşalul: Bine. La 2, la Palat. M-a condus la ușă.

Când am ieșit cu mașina de la Președinție, caporalul care însoțise pe Rege, a făcut semne șoferului să oprească. S-a urcat în mașină și mi-a comunicat să merg la stăpânul său. Regele, foarte furios, îmi comunică grav că s-a gândit să-l cheme pe Mareșal ca să-i ceară să termine mai curând. I-a răspuns obraznic. L-am calmat, apoi mi-a spus:

Regele: Să știi că am să-l oblig să trimită telegrama cifrată chiar din biroul meu, ca să mă asigur, și apoi, imediat, cât nu se termină emisiunea la Radio, să dăm un comunicat sobru, iar seara voi citi Proclamația. Nu cumva crede că o va da el...
Am aprobat soluția și am plecat s-o comunic Blocului, care o adoptase pe loc.
La ora 2 ½ am primit un telefon de la Palat. Mareșalul nu sosise. Am plecat imediat la Snagov, unde am găsit pe Mareșal furios. Cu mare greutate l-am convins să plece la 3 ½ la Palat, împreună cu Ică Antonescu.

La ora 4.00, când oaspeții intrau pe poarta Palatului, nu mai funcționa nici un telefon între Palat și oraș, afară de al D-lui C. Brătianu, unde ne aflam toți. Legăturile cu Snagovul fuseseră tăiate. Surprinderea noastră a fost totală. La ora 4 ½, un telefon de la Palat previne pe D-l C. Brătianu că D-l General Sănătescu cheamă pe toți miniștrii din guvernul constituit în noaptea precedentă. Stupoare.
La ora 5.00, toți miniștrii erau strânși în sala de așteptare.

La ora 5 ¼ a apărut, fără nici un protocol, Regele, care le-a spus:

Regele: Domnilor, luați-vă posturile în primire și socotiți-vă în Consiliu de Miniștri Extraordinar, sub președinția Mea. Antoneștii au fost obraznici și i-am arestat. S-a terminat cu era lor. Nu puteți depune jurământul, căci trebuie desființat Decretul 3072. Nu-mi cereți amănunte. Am înregistrat pe placă convorbirea cu Antoneștii și nu veți mai avea nevoie de nici o lămurire mai mult. Și acum, la lucru.
Rolul meu de purtător de cuvânt al opoziției luase sfârșit. După ce mi-au mulțumit, Regele mi-a făcut din ochi și m-a condus la ușa hall-ului. Acasă l-am găsit pe Generalul Arhip, care mi-a povestit următoarele:

Generalul Arhip: La ora 5 ½ l-am primit pe Generalul Dobre, care fusese prevenit că Mareșalul a plecat la Palat și că miroase că se va petrece ceva. În cazul când la ora 5 ½ n-a ieșit de la Palat, el, Dobre, va lua măsuri pentru a-l înlesni plecarea de la Rege.
La ora 5 ½ Gen. Dobre s-a prezentat Gen. Ahip, căruia i-a declarat că Mareșalul s-ar părea că a fost deținut cu forța la Palat și că trebuie ca Statul Major să ia măsuri de salvare. Generalul Arhip i-a răspuns: Dacă Mareșalul este reținut cu forța la Palat, aceasta înseamnă că a pierdut încrederea Regelui și a țării. Cum îți închipui D-ta că o să încercuiesc Palatul și pe șeful Armatei (Regele) ca să salvez un particular?

Eu: Generalul Dobre a plecat cu coada în jos. Astfel s-a terminat domnia Antoneștilor. Printr-un curaj de nedescris. Regele lucrând pe cont propriu, ajutat numai de ostași (15 la număr - n.n.) a pus la punct o întreagă rețea de microfoane, aparate de înregistrat, montate de Rege și subordonații săi, arme automate subtilizate de la unitate, sonerii sub biroul Regal, toate cu scopul de a se dovedi, în fața istoriei, ședința istorică din după amiaza zilei de 23 august 1944.

Audiența Mareșalului și a lui Ică Antonescu transcrisă după înregistrarea pe plăci

Mareșalul: Să trăiești, Majestate! (Se aude și vocea lui Mihal Antonescu spunând ceva asemănător).

Regele: Domnilor, nu este timp de pierdut, ați adus țara, cu toate reprezentările ce v-am făcut, într-o situație din care numai încetarea imediată a luptei și gonirea germanilor din țară, o pot salva.

Mareșalul: Majestatea Ta se înșeală...

Regele: Mai întâi obișnuiește-te să vorbești cuviincios. Ce-i aia, Majestatea Ta?
Mareșalul: Majestatea Ta..

Regele: Voastră.

Mareșalul: Voastră, dacă vreți.

Regele: Nu că vreau, trebuie.

Mareșalul: Astăzi sunteți nervos.

Regele: Da, pentru că D-ta când te-am chemat azi dimineață m-ai tratat ca pe un nimic (dând cu pumnul în masă). Nu-ți permit să-ți arogi drepturi asupra persoanei mele. Crezi D-ta că am să admit să mi se uzurpe prerogativele și eu să asist ca un incapabil la sfărâmarea țării mele?

Mareșalul: Dar cine o sfărâmă?

Regele: Voi toți și când vă chem, nu aveți timp pentru Regele țării.
Mareșalul: Voiam să vă spun că vă înșelați dacă credeți că salvați țara printr-un armistițiu.
Regele: Nu v-am chemat să-mi faceți observații și să vă dați păreri. Scopul pentru care v-am chemat este să trimit de aici, din biroul meu, telegrama alăturată, privind încetarea ostilităților cu națiunile aliate. Urmează o pauză, apoi:

Mareșalul: Citește Domnule Antonescu și vezi, crezi că Mareșalul poate trimite o telegramă ca asta?

Ică: Cine a făcut-o?

Regele: Ce vă privește. Dacă n-o dați o dau eu.

Mareșalul: Cum vă puteți închipui că Mareșalul poate trăda aliații germani și a se arunca în brațele Rusiei?

Regele: Cine trădează, Domnule? Dumneata sau nemții. Dumneata ai garantat frontiera Germaniei sau Germania pe a României. Dacă e garanția pe Milcov, pe Argeș, (strigând) pe Olt?

Mareșalul: Nu sunt surd. De ce strigați?

Regele: Ba ești. Altfel ai fi auzit vuietul țării. Scurt: Domnule Mareșal, dai telegrama sau nu?

Marerșalul: Nu! Așa, nu!

Regele: Dar cum?

Mareșalul: Să iau contact cu Germania.

Regele: Ce e. Ne târguim aici, Domnule Antonescu.

Mareșalul: Mareșal Antonescu.

Regele: Domnule Antonescu, de patru ani îmi uzurpi drepturile. N-ai avut nici încrederea, nici simpatia mea. De patru luni lucrez cu opoziția să salvez țara. Mă crezi, o știu bine, un copil bâlbâit și prost. Dar aceasta o vor judeca românii mei. Dar dacă crezi că sunt trădător vei încerca cea mai cumplită deziluzie. Sunt Regele țării și al D-tale. Vreau să scap țara și (lovind cu pumnul în birou) nimeni și nimic nu-mi poate sta împotrivă.

Mareșalul: Majestatea Voastră este tânăr și fără experiență.

Regele: Suferința este o experiență.

Mareșalul: Nu poți dispune de țară dacă...

Regele: Sunt șeful armatei și ordinul Meu a fost dat.

Mareșalul: (violent). Ce ordin? Știe Măria Ta că Majestatea Ta ar putea pierde tronul?
Regele: Mă amenințți? Dumneata pe Mine? Te-am adus Eu la cârmă? Crezi că mai ai puterea să ordoni aici? Și D-ta, D-le Mihai Antonescu, faci cauză comună cu șeful D-tale?
Ică: Majestate, comiteți o eroare și o imprudență judecând astfel pe Mareșal.

Regele: D-ta dai sau nu telegrama?

Ică: D-l Mareșal trebuie să hotărască.

Regele: Aici și de aici înainte hotărăsc eu. V-am oferit prilejul să vă salvați și pe voi. Am vrut să vă adăpostesc chiar. Vă voi adăposti și acum, dar în beciu. Domnilor, sunteți arestați! ^

Se aud zgomote de pași, uși deschise și strigăte: Sus mâinile!

Mareșalul: Cum, eu mareșalul țării...

Regele: Vax! Luați-i de aici. Să vie generalul Sănătescu.

Documentele nu ascund adevărul.

P.S. După 45 de ani de la „Stalingradul de la Dunăre" a apărut și o copie a lui Iuliu Maniu - generalului Athanasie Stănculescu, trimis de „prietenii știu de către cine" în vara-toamna anului 1989 în Ungaria pentru instrucțiuni. După faptele de trădare națională comise, amândoi au „dispărut temporar din peisaj": Maniu s-a internat intr-o clinică privată chiar în seara de 23 august 1944, fiind de negăsit, iar Stănculescu și-a „cosmetizat" piciorul cu pansament ghipsat. Dar tot trădători se numesc. Și amândoi și-au primit pedeapsa. Istoria i-a judecat și nu i-a iertat.

Notă - Documentele lămuritoare privind relația Iuliu Maniu-MI6 se găsesc în Arhivele Britanice.

Aranjament grafic - I.M.

---

[1] https://www.art-emis.ro/istorie/iuliu-maniu-platit-de-guvernul-britanic-pentru-complotul-de-la-23-august-1944 (/istorie/iuliu-maniu-platit-de-guvernul-britanic-pentru-complotul-de-la-23-august-1944) - 12 august 2018

[2] https://www.art-emis.ro/istorie/portretul-real-al-spionul-patriotic-iuliu-tom-maniu (/istorie/portretul-real-al-spionul-patriotic-iuliu-tom-maniu) - 2019

[3] https://www.art-emis.ro/istorie/iuliu-maniu-platit-de-englezi-pentru-tradarea-de-23-august-1944 (/istorie/iuliu-maniu-platit-de-englezi-pentru-tradarea-de-23-august-1944) - 22 august 2021.

[4] https://www.art-emis.ro/istorie/tradarea-de-la-23-august-1944-a-lui-iuliu-maniu-alias-alecu-miron-si-tom (/istorie/tradarea-de-la-23-august-1944-a-lui-iuliu-maniu-alias-alecu-miron-si-tom) - 25 august 2022 și

[5] ART-EMIS http://www.art-emis.ro/istorie/1778-inedit-23-august-1944.html -18.08.2013 (http://www.art-emis.ro/istorie/1778-inedit-23-august-1944.html%20-18.08.2013)

[6] O lecţie de istorie pentru Mihai
http://www.art-emis.ro/istorie/1452-o-lectie-de-istorie-pentru-mihai-de-hohenzollern.html (http://www.art-emis.ro/istorie/1452-o-lectie-de-istorie-pentru-mihai-de-hohenzollern.html)
23 august 1944 - Jocul cu destinul României (1)
http://www.art-emis.ro/istorie/1141-23-august-1944-jocul-cu-destinul-romaniei-1.html (http://www.art-emis.ro/istorie/1141-23-august-1944-jocul-cu-destinul-romaniei-1.html)
23 august 1944 - Jocul cu destinul României (2)
http://www.art-emis.ro/istorie/1148-23-august-1944-jocul-cu-destinul-romaniei-2.html (http://www.art-emis.ro/istorie/1148-23-august-1944-jocul-cu-destinul-romaniei-2.html)
23 august 1944 - Jocul cu destinul României (3)
http://www.art-emis.ro/istorie/1154-23-august-1944-jocul-cu-destinul-romaniei-3.html (http://www.art-emis.ro/istorie/1154-23-august-1944-jocul-cu-destinul-romaniei-3.html)

[7] Ştefan Dumitrescu, Delirul, vol.II, Râmnicu Vâlcea, Ed.Fortuna, 2004

[8] Ibidem.

[9] A**specte ale evenimentelor din zilele de 22 și 23 august 1944, redate de Gheorghe. Brătianu - Fond C.C. al P.C.R. - Secția Cancelarie - Dosar 215/1944 -** https://www.art-emis.ro/istorie/tradarea-regelui-mihai-de-la-23-august-1944-inregistrata-pe-placa (/istorie/tradarea-regelui-mihai-de-la-23-august-1944-inregistrata-pe-placa) **- 23 august 2018**

Prețiosul și respectabilul Din păcate, în textul domnului prof. univ Alesandru Dușu nu au fost precizate nici sursele informațiilor prezentate, ceea ce scade valoarea expunerii și ridică multiple semne de întrebare privind autenticitatea celor scrise în textul prezentat O dovadă certă a modului în care s-au desfășurat evenimentele pot constitui două materiale-document cu precizarea surselor.

^

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★ Thank You!

© 2019 ART-EMIS